

Ivana Horáková: Jsou to hédonisté? /Pokus o pochopení vybraných hodnotových orientací vysokoškolských studentů/

Bakalářská práce, FHS UK, 2006

Posudek vedoucího

Ivana Horáková patří k nejlepším z dosavadních absolventů „nekonečného“ sociologického semináře, vedeného vedoucím její práce. Její studie je celkem třetí bakalářskou prací, která z tohoto semináře přímo vzešla. Jde o práci, která se rodila nejprve na datech z výzkumu, kde sama autorka byla i respondentkou, přes spolupráci na zpracování těchto a dalších dat, spolupráci na samotném pokračujícím sběru dat až konečně k vyvození vlastních metodologických postupů, jejich ověřování a užití. A především – propojení s kvantitativními postupy šetření. Jde o průkopnickou práci, protože zřetelně pracuje s výsledky kvantitativního výzkumu jako s podstatným východiskem, aby je doplnila, zpřesnila či zpochybnila kvalitativním šetřením. Jde o práci, která v sobě nesla také trvalé reflexe teoretického uchopení jak tématu (tedy v tomto případě hédonismu), tak konceptu výzkumu hodnot. Ani jedno z těchto témat není snadné. A s oběma se autorka, podle mého mínění, vypořádala se ctí.

Je nutné říci, že většinou Ivana Horáková pracovala samostatně. Základní rámec, téma a strukturu práce jsme sice prodiskutovali, ale jejich naplnění i mnohostranný rozvoj byly výsledkem jejího vlastního uvažování a promýšlení souvislostí tematiky.

Možná, že jedním z důvodů pro tuto samostatnost byla i určitá obava, kterou Ivana Horáková měla z toho, že ve svém postupu ne vždy a plně preferuje zjištění získaná velkými kvantitativními empirickými sociologickými výzkumy. A to i tehdy, když je realizoval tým vedený vedoucím její práce. Když jsem tuto obavu vycítil, trochu mě to rozesmutnělo. To, že většinou pracuji s výsledky velkých kvantitativních empirických sociologických šetření nespočívá v přesvědčení, že „jedině jejich výsledky jsou oprávněnými zachyceními sociální skutečnosti“, nýbrž vyplývá ze zkušenosti, že je nutné tyto poznatky soustavně zpracovávat jako jedno z nepominutelných souhrnněji orientovaných východisek poznávání společnosti a jejích částí. A na tomto poznání (či i proti němu) pak pracovat s dalšími postupy a metodami výzkumu. I když se jim v našem sociologickém semináři přímo většinou nevěnujeme.

Takže – postup Ivany Horákové byl a je zcela oprávněný. A přínosný.

Problémem je samozřejmě metodologické „překlenutí“ mezi kvantitativním a kvalitativním empirickým sociologickým výzkumem. Ivana Horáková se o ně pokusila – včetně obecných

východisek pro paradigmatické zkoumání v sociálních vědách – ale není možné po ní žádat, aby byl tento postup propracován do nezbytných detailů a kroků. To se, pokud vím, zatím nepovedlo nikdy. Takže i příspěvek Ivany Horákové je třeba velmi ocenit.

Ale stejně si na její práci nejvíc cením její zaujatosti. Pozorný čtenář zjistí, že skutečným jádrem práce je usilovná snaha autorky pochopit téma, kterým se zabývá, jako problém poznávání a přístupu ke skutečnosti. A to vlastně jako její osobní problém. Soustavné jsou reflexe a sebereflexe. Autorka je v dvojediné roli – jako tvůrce a jako reflektor tvořivého procesu. Jde o pozoruhodnou otevřenost a zainteresovanost, která v sobě skrývá podle mého názoru neobyčejně cennou výchovnou a vzdělávací dimenzi. Autorka nás seznamuje s poznávacím procesem, kterým při zpracování své bakalářské práce procházela a prošla. Jde o přístup k tématu výzkumu hodnot, který může mít velmi dobré výsledky. Jak v poznávání samotném, tak pro autorku. Snad k tomu i došlo. Děkuji!

Ivana Horáková je velmi systematická a poctivá studentka, je i studentka úspěšná. Myslím, že o tom přesvědčuje i tato práce.

Doporučuji její bakalářskou práci ocenit jako výbornou a přiznat jí hodnocení ve výši 43 nebo víc kreditů.

Libor Prudký

Praha, 25.8.2006